

τῶν Σμυρναίων, καὶ ἠθέλησε κατὰ τινὰ χρησμὸν νὰ ἀνανεώσῃ τὴν παλαιὰν τοῦ Ὀμήρου πατρίδα. Ἐσύναξε λοιπὸν τοὺς συμπολίτας τούτου τοῦ Ποιητοῦ ἀπὸ τῶν κωμῶν των τὴν ἡσυχίαν, καὶ τοὺς συνώκισεν εἰς μίαν πόλιν, κτίσας τὴν σημερινὴν μας Σμύρνην, μέρος εἰς τὰ πλάγια τοῦ ὄρους Πάγου, καὶ μέρος εἰς τὸ ὑποκείμενον παραθαλάσσιον πεδίον. Ἀπέχει δὲ τῆς παλαιᾶς ἢ σημερινῆς Σμύρνα, κατὰ τὸν Στράβωνα, εἴκοσι σταδίου, δηλονότι τρία τέταρτα λεύγας Γαλατικῆς, ἢ, ἂν θέλῃς, τρία τέταρτα ὥρας Τουρκικῆς κατὰ τὸ συνειθισμένον μας μέτρον. Ποῦ ἦτον ἡ θέσις τῆς παλαιᾶς Σμύρνης, δὲν εἶναι τόσον εὐκολον εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν νὰ μᾶς βεβαιώσῃ. Ἡ παλαιὰ Σμύρνα ἦτο πλησίον τοῦ Μέλῃτος ποταμοῦ, παρὰ τὴν θάλασσαν κτισμένη εἰς τὸν Αἰολικὸν μυχόν, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶναι τὸ βαρβαρικώτερον σήμερον ὀνομαζόμενον Δαραγάτζιον. Κατὰ ταύτην τὴν θέσιν τῆς, ἥτις διορίζεται ἀπὸ τὸν Στράβωνα, καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν Ὀμηρον, φαίνεται ὅτι ἡ παλαιὰ Σμύρνα ἐκτείνετο ἕως τῶν λουτρῶν τῆς Ἀρτέμιδος, ἢ Τουρκικώτερον, τοῦ Χαλκαμπουναρίου τὰς ὄχθας· καὶ τοῦτον ἐνόμισαν Μέλῃτα τινὲς τῶν ἀλλογενῶν περιηγητῶν. Ἀλλ' ὁ Στράβων ὀνομάζει φανερώς Μέλῃτα τὸν σημερινὸν τοῦ Γεφυρίου μας ποταμόν· ὡσαύτως καὶ ὁ Σμυρναῖος Ἀριστείδης· καὶ τοῦτο, φαίνεται, εἶναι τὸ ἀληθές. Ἡ παλαιὰ Σμύρνα ἔκειτο βέβαια εἰς τὸν Αἰολικὸν μυχόν. Ὁ χρησμὸς εἶπε τοὺς Σμυρναίους νὰ περάσωσι τὸν Μέλῃτα καὶ νὰ ἐλθῶσι πρὸς τὸ ὄρος τοῦ Πάγου, διὰ νὰ κτίσωσι τὴν νέαν των πατρίδα·

«Τρισμάκαρες κείνοι καὶ τετράκις ἄνδρες ἔσονται,
«Οἱ Πάγον οἰκήσουσι πέρην ἱερῶν Μέλῃτος.»

Πάγος εἶναι τὸ ὄρος, εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι κτισμένη ἡ σημερινὴ Σμύρνα. Ποταμός, ἄξιος τοῦ ὀνόματος, δὲν εἶναι ἄλλος νὰ περάσωμεν ἐρχόμενοι ἀπὸ τοῦ Αἰολικοῦ μυχοῦ πρὸς τὸν Πάγον, παρὰ τοῦ Γεφυρίου τὸν ποταμόν. Ἐπεταὶ λοιπὸν νὰ ᾔναι οὗτος ὁ Μέλῃς· καὶ ἔχει δίκαιον ὁ Στράβων. Ἀλλ' ἡ παλαιὰ Σμύρνα, λέγουσιν οἱ ἀντικείμενοι, ἔκειτο πλησίον τοῦ Μέλῃτος, καὶ ὄχι τόσον μακρὰν, ὅσον φαίνεται τώρα. Ναί, ἀποκρίνομαι· πλὴν δὲν εἶναι πρῶτος ὁ Μέλῃς, ὅστις ἠναγκάσθη ἀπὸ τὸν καιρὸν νὰ παρεκτραπῇ ἐκ τῆς ἀρχαίας του κοίτης. Ἐπειτα, καὶ τώρα ἀκόμη πλημμυρῶν τὸν χειμῶνα βρέχει τῆς παλαιᾶς Σμύρνης τὰ κράσπεδα. Ἀλλ' ὅστις ἂν ᾔναι ὁ Μέλῃς, καὶ ὅπου ἂν ἔκειτο ἡ παλαιὰ Σμύρνα, τῆς σημερινῆς ἢ θέσις εἶναι ἔργον τοῦ Ἀλεξάνδρου κατὰ τὸν Πausaniαν, ἢ τῶν διαδόχων του Ἀντιγόνου καὶ Λυσιμάχου, κατὰ τὸν Στράβωνα. Ὡστε ἡ πόλις αὕτη ζῇ δύο χιλιάδας καὶ ἑκατὸν ὀγδοήκοντα περίπου ἐνιαυτοὺς ἀπὸ τῆς θεμελιώσεώς της ἕως τῆς σήμερον.

[Ἐκ τῆς περὶ ΣΜΥΡΝΗΣ Διατριβῆς τοῦ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ.]

ΤΟ ΔΙΣΑΚΚΙΟΝ ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ.

(Κατὰ μίμησιν τοῦ Γάλλου Λαφονταίνου.)

Εἶπεν ὁ Ζεὺς· Ἄς ἐλθῶσι πρὸς με τὰ ἐμψυχα τῆς γῆς·

Κ' εἰς τὴν φωνὴν τῆς προσταγῆς
Εὐθὺς ὁμοῦ συνήχθησαν ὅλα τὰ ἐπὶ γῆς θνητὰ,
Ἄερια καὶ ἐνύδρα, τετράποδα καὶ ἐρπετά.

Μεγάλη ἦτον ἡ βοή,

Ὁ θόρυβος, ἡ συρρόη,

Ὅποτε τὸ θεσπέσιον ἀνοίγει στόμα τοῦ Διὸς,

Καὶ ἔπεα περόνεντα προφέρει ὁ κλεινὸς θεὸς,

«Ὡ κάτοικοι, εἶπε, τῆς γῆς, σὺς συνεκάλεσα ἐδῶ,

Διότι θέλω νὰ ἰδῶ,

Ἄν ἔχῃ τις παράπονον νὰ ἐπιφέρῃ ἢ μομφὴν

Εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὅταν ἐπλάττετο μορφὴν.

Μὴ γλωσσοδότης δὲ τινὰ ὁ φόβος ἢ ἡ ἐντροπή·

Ἄλλὰ μὲ θάρρος ἄς εἰπῇ

Τί ἀσχημον ἢ περιττὸν

Ἐνόησεν εἰς ἑαυτὸν·

Διόρθωσιν εἰς τὸ κακὸν θέλω νὰ φέρω παρευθὺς.

Ἐλθὲ σὺ πρῶτος, πίθηκε, λάλει χωρὶς νὰ συσταλθῇς·

Εὐρίσκεαι εἰς τὸ εἶδός σου μῶμον ἢ ἄλλειψιν τινά ;»

---«Ἐγώ ! νὰ εἶπω τίποτε εἶναι καὶ κρίμ' ἀληθινά !

Τί ἔχω ! ὅλα κάλλιστα, ὅλα μου εἶναι θαυμαστά,

Καὶ ἀμεμπτα καὶ ἀρεστά.

Ἡ ἄρκτος ὅμως ἢ πτωχὴ τί ὄν ! τί ζῶον ἀηδὲς,

Καὶ κρύνει καὶ χονδροειδὲς !

Αὐτὴν, ὦ Ζεῦ, παρακαλῶ νὰ μεταπλάσῃς, ἐπειδὴ

Ἀδύνατον κάνεις χωρὶς ναυτίαν νὰ τὴν ἰδῇ.»

Ἦλθεν ἡ ἄρκτος· ἀλλ' ἀντὶ νὰ βεβαιώσῃ τὰ αὐτὰ,

Ἐπαίνεσε τὰ κάλλη της ἐξ ἐναντίας ἄρκετά.

«Ἐμένα λέγουσι ἀσχημὴν ! τὸ λέγει ὅστις μὲ φθονεῖ,

Ἡ τοῦ καλοῦ τὴν αἰσθησιν ἔχει διόλου ἀσθενῇ.

Ἐγὼ χονδροειδὲς ! ἐγὼ ! ἐγὼ ἡ ἀπαράμιλλος !

Τὸ ἦμισυ τοῦ κάλλους μου ἄς εἶχῃ καὶ ἡ κάμηλος !

Πλὴν ὅλα της εἶναι οἰκτρά· τί ἔκτρομα ! τί σικχαμός !

Τί σῶμα ἀσχημώπαστον ! τί δωδεκάπηχυσ λαϊμός !»

Ἦλθε κ' ἡ κάμηλος, κ' ἀφοῦ ἐξηρομάσθησε πολὺ,

Ἐκρινε τὸν ἐλέφαντα ἄκομψον καὶ ἡμιτελῆ·

Τὰ ὠτά του πολλὰ μακρά,

Τὰ ὀμματα πολλὰ μικρά.

Καὶ ὁ ἐλέφας δὲ αὐτὸς, ἂν καὶ μὴ στερεγμένος νοῦ,

Ἐμέμφθη ὡς πολὺσαρκον τὸ κῆτος τοῦ ὠκεανοῦ.

Ὁ κόραξ ὡς τραχύφωνον ἐγέλασε τὸν γερανόν,

Καὶ εἶπε χονδροκέφαλον ὁ γάδαρος τὸν πετεινόν.

Δὲν ἔμεινε σχεδὸν κάνεις χωρὶς τὸν ἄλλον νὰ μεμφθῇ,

Καὶ ὁμοία ν' ἀνταμφεθῇ.

Τέλος ὁ Ζεὺς τὴν ἀττοπον σκηνὴν ἐκείνην βαρυνθεὶς

Διέλυσε τὸν σύλλογον, κ' οἴκαδ' ἐπέστρεψε καθείς.

Ἄπαντες ἦσαν μέτοχοι ἐνὸς ἐλλείμματος κοινοῦ,

Τοῦτο δὲ ἦτο τὸ τοῦ νοῦ.

Ἀλλ' ὅμως τῶν ὁμοίων του ὁ πρῶτιστος κατήγορος

Καὶ ἐκτοῦ συνήγορος

Ἦτον ὁ ἄνθρωπος. Καὶ τί ἐκ τούτου ἔπεται λοιπόν ;

Ὅτι δὲν εἶχεν ἀδικον ὁ Αἰσώπις ποτὲ εἰπὼν

Περὶ ἡμῶν, ὅτι καθεὶς δισάκχιον διπλοῦν φορεῖ.
Καὶ ὅτι μὲν ἐλάττωμα εἰς τοὺς λοιποὺς παρατηρεῖ,
Ἐμπρὸς τὸ βᾶλlei, πάντοτε ἐκεῖνο βλέπει ἄνωγς,
Καὶ ῥίπτει εἰς τὰ ὅπισθεν τὰ ἰδιά του ἀφανῶς.

Οἱ πάντες εἰμῶθα κοινῶς

Πρὸς τὰ τῶν ἄλλων σφάλματα λυγρὸς τηλεσκοπώτεροι,
Πρὸς δὲ τὰ ἰδιά ἡμῶν ἀσπάλαχος τυφλώτεροι.
Ἀλλὰ τοιοῦτος πάντοτε ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος
Ἦτο καὶ εἶναι, κ' ὁ αὐτὸς ὁ αἰὼν αἰωνίως.

Ι. ΚΑΡΑΤΣΟΥΤΣΑΣ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑΣ. Ἀρ. 2.

ΣΥΡΙΑ.

Ἡ ΣΥΡΙΑ, Ἑβραϊστὶ Ἀρ α μ, ἐξετείνετο ἀπὸ τοῦ Ἀμανοῦ, κλάδου τοῦ Ταύρου ὁρους πρὸς βορρᾶν κειμένου, μέχρι τῆς Ἀραβικῆς ἐρήμου καὶ τῆς Παλαιστίνης πρὸς νότον, καὶ ἀπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης μέχρι τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ. Περιεῖχε δὲ κατὰ τοὺς καιροὺς τῆς ἀρχαιοτάτης ἱερᾶς ἱστορίας διάφορα χωριστὰ βασιλεία, ὡς τὴν κατὰ Δαμασκὸν Συρίαν, τὴν Σουβᾶ, τὴν Ἡμαθ ἦτοι Αἰμαθ, τὴν Ἀρπαθ ἦτοι Ἀρφαθ, τὴν Συρίαν Βαυθωῶ, καὶ Συρίαν Μααχά, (Β'. Βασ. 1. 6.) κτλ. Τὰ ὅρια τῶν διαφόρων τούτων βασιλείων εἶναι φυσικῶ τῷ λόγῳ ἀδύνατον νὰ προσδιορίσωμεν ἀκριβῶς, καὶ ἀναμφιβόλως μετεγγλάσσοντο πολλάκις, καθόσον ὑπερῖσχυεν ὁ εἷς ἢ ὁ ἄλλος βασιλεὺς ἢ στρατηγός. Φαίνεται πιθανόν ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἰωσαφάτ, βασιλεὺς τοῦ Ἰουδα, καὶ τινων μεταγενεστέρων βασιλείων, ὅλη ἡ Συρία ἦτον ἐνωμένη ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Βεναδάδ, Ἀζαήλ, καὶ Ῥεσὶν ἦτοι Ῥαασσῶν, οἵτινες ἐβασίλευον ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὴν Δαμασκόν. Ὁ τελευταῖος ἐθανατώθη περὶ τὸ 710 π. Χ. ὑπὸ τοῦ Οὐγγλᾶ Φελσᾶρ, καὶ τὸ βασιλείον του κατεστάθη ἐπαρχία τῆς Ἀσσυριακῆς αυτοκρατορίας. Καθυπετάχθη δὲ ἀλλεπαλλήλως εἰς τὴν Βαβυλωνικὴν, Περσικὴν, Ἑλληνικὴν, καὶ Ῥωμαϊκὴν ἐξουσίαν· καὶ εὐρέθη ὑπὸ τὴν τελευταίαν καλὴ ἦν ἐποχὴν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐφάνη εἰς τὸν κόσμον.

Ὁ ρος τῆς Συρίας σημαντικὸν εἶναι ὁ Λίθανος, ὅστις ἐκτείνεται ἀπὸ τοῦ βορειοανατολικοῦ εἰς τὸ νοτιοδυτικὸν παραλλήλως μετὰ τὴν θάλασσαν καθ' ὅλον τὸ νότιον μέρος τῆς Συρίας. Ἐφημίζετο τοπάλαι διὰ τὰς κέδρους του, ἐξ ὧν ἐλήφθη ὕλη ἄφθονος διὰ τὴν κτίσιν τοῦ Ναοῦ καὶ τῶν ἀνακτορίων τοῦ Σολομῶντος, καθὼς καὶ τῆς Περσέπολεως, κ.τ.λ. Τὴν σήμερον δὲ ἐξέλειψαν σχεδὸν ὁλοκλήρως.

Ἀνατολικώτερον καὶ παραλλήλως μετὰ τὸν Λίθανον εἶναι καὶ ὁ Ἀντιλίθανος, ὅστις ὅμως δὲν ὀνομάζεται μετὰ χωριστὸν ὄνομα εἰς τὰς Γραφάς. Κλάδος τούτου νοτιοανατολικὸν ὀνομάζει ὁ Μωϋσῆς Ἀερμόν ἢ Σηὼν, Δευτ. 8'. 48. Ἴδε καὶ γ'. 9. Ὁ μεταξὺ τοῦ Λιθάνου καὶ τοῦ Ἀντιλίθανου τόπος ἐκαλεῖτο Κοίλη Συρία.

Ποταμοὶ δὲ ὀνομαστοὶ τῆς Συρίας ἦσαν ὁ Ὀρόντης, ὁ Ἐλεούθερος, καὶ ὁ Λέων, ἐκβάλλοντες εἰς τὴν Μεσόγειον Θάλασσαν, καὶ ὁ Χρυσορρόας, ὅστις χωρίζομενος εἰς πέντε κλάδους ῥέει παρὰ τὴν Δαμασκόν, καὶ ἐκβάλλει εἰς λίμνην πρὸς ἀνατολὰς τῆς πόλεως ταύτης. «Ὁ Ἀβανὰ καὶ ὁ Φαρφάρ, ποταμοὶ τῆς Δαμασκοῦ,» Δ'. Βασ. 1. 12, φαίνεται ὅτι ἦσαν κλάδοι τοῦ Χρυσορρόα.

Πόλεις. Ἡ Δαμασκὸς εἶναι πόλις ἀρχαιοτέρα πάσης ἄλλης ἥτις σώζεται μέχρι τῆς σήμερον, ἀναφερομένη εἰς Γεν. 16. 2 ὡς πατρίς τοῦ πιστοῦ δούλου τοῦ Ἀβραάμ Ἐλιέζερ. Κεῖται δὲ εἰς πεδιάδα ὠραίαν καὶ καρποφόρον, καὶ τὸ κλίμα της φημίζεται ὡς ἐαρ παντοτεινόν. Ἡ Δαμασκὸς καθυπετάχθη ὑπὸ τοῦ Δαβὶδ, Β'. Βασ. 1. 5, 6, ἀλλ' ἀπεστάτησεν ἀπὸ τοῦ Σολομῶντος, Γ'. Βασ.

16. 23-26. Μετὰ ταῦτα ἦτο πρωτεύουσα πόλις τοῦ Βεναδάδ καὶ ἄλλων βασιλείων τῆς Συρίας. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς θαυμασίας ἐπιστροφῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εὕρισκετο ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἀρέτα, βασιλεὺς τῆς Ἀραβίας, Β'. Κορ. 16. 33.

Ἡ Βαλαγγὰ, Ἰησ. 16. 17, (ὀνομαζομένη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Ἡλιούπολις, καὶ συνωνύμως ὑπὸ τῶν σημερινῶν Ἀράβων Βαλ-βῆκ,) κεῖται εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Λιθάνου πρὸς βορρᾶν τῆς Δαμασκοῦ. Λαμπρότατα ἐρείπια αὐτῆς σώζονται μέχρι τῆς σήμερον. Ἡ ἀναφερομένη εἰς Γ'. Βασ. 8'. 18, Βαλαθ, ἥτις ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Σολομῶντος, πιθανῶς εἶναι ἡ αὕτη πόλις.

Ἡ ἐν τῇ ἐρήμῳ Θεδμὼρ ἢ Θεδμὼρ, Β'. Παρ. 4. 4, ἐκτίσθη ὁμοίως ὑπὸ τοῦ βασιλεὺς Σολομῶντος. Κεῖται εἰς 34° 22' βορείου πλάτους καὶ 38° 50' ἀνατολικῷ μήκους. Τῇ δὲ σωζόμενα ἐρείπια αὐτῆς μαρτυροῦν ὅτι ἦτο μία ἀπὸ τὰς λυμπερώτερας πόλεις τῆς ἀρχαιότητος. Περιγράφονται ταῦτα ὡς «δάσος στύλων Κορινθιακῶν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐρήμου.» Τὸ Ἑβραϊκὸν ὄνομα Θ α δ μ ῶ ρ, καθὼς καὶ τὸ Ῥωμαϊκὸν Π α λ μ ῦ ρ α, μετὰ τὸ ὅποιον οἱ μεταγενέστεροι ὀνόμασαν τὴν πόλιν ταύτην, σημαίνει πόλις τῶν φοινίκων.

Ἡ Χελδὼν (νῦν Χαλέπιον) ἦτο μία ἀπὸ τὰς πλουσιωτέρας καὶ πολυανθρωποτέρας πόλεις τῆς Συρίας. Ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ, κεφ. κζ'. 18, ἀναφέρει τὸ μετὰ τὴν Τύρον ἐμπόριον αὐτῆς. Ὑπάρχει δὲ ἀκόμη πόλις ὠραία καὶ πολυάνθρωπος.

Ἡ Ἀντιόχεια ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ, 20 περίπου μίλια ἐκ τῆς θαλάσσης, ἦτο πολλὴν καιρὸν ἡ καθέδρα τῶν βασιλείων τῆς Συρίας. Αὐτοῦ οἱ Ἀπόστολοι Παῦλος καὶ Βαρνάβας ἐκήρυξαν τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ αὐτοῦ πρῶτον οἱ μαθηταὶ ἔλαβον τὸ ἐπώνυμον Χριστιανοί. Πράξ. 26. Τὸ σωζόμενον χωρίον ὀνομάζεται κατὰ παραφθορὰν Ἀντακία.

Ἡ Σελεύκεια, κτισθεῖσα κατὰ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ παρὰ τοῦ Νικαῖτος Σελεύκου, ἐστάθη τόπος, ὅθεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐπλευσε διὰ τὴν Κύπρον, Πρ. 14'. 4.

ΜΗΔΙΑ.

Ἡ Μηδία, (Ἑβραϊστὶ Μαδαί), ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἀπὸ τὸν υἱὸν τοῦ Ἰάφεθ, τὸν Μαδί. Ἐκεῖτο δὲ πρὸς δυσμὰς καὶ πρὸς νότον τῆς Κασπίας θαλάσσης, ἔχουσα πρὸς βορρᾶν τὴν Ἀρμενίαν, πρὸς ἀνατολὰς τὴν Ὑρκανίαν, πρὸς νότον τὴν Περσίαν, καὶ πρὸς δυσμὰς τὴν Ἀσσυρίαν. Ἐδιαίρειτο δὲ εἰς τὴν Μείζονα καὶ τὴν Ἐλάσσονα Μηδίαν. Καὶ ἡ μὲν Ἐλάσσων Μηδία (ἢ καὶ Ἀτροπατηνὴ λεγομένη) ἀνταποκρίνεται μετὰ τὴν βορεινότεραν τῆς σημερινῆς Περσίας ἐπαρχίαν τὴν Ἀζερεϊτζάν, ἡ δὲ Μείζων Μηδία μετὰ τὴν σημερινὴν Ἰράκ Ἀντζεμί.

Ἡ Μηδία ἦτο τόπος βουνώδης μετὰ κοιλάδας ὠραίας καὶ καρποφόρας, πλὴν εἰς τὰ πλησίον τῆς Κασπίας θαλάσσης μέρη νοσώδης.

Πρωτεύουσα πόλις αὐτῆς ἦτον ἡ Ἀχμυθὰ (Ἀμαθὰ) ἦτοι τὰ Ἐκβάτανα. Ἐσδρά στ'. 2. Ὑποθέτεται δὲ ὅτι κατέχει τὴν θέσιν αὐτῆς ἡ σημερινὴ πόλις Χαμαδάν. Εἰς τὸ ἀπόκρυφον βιβλίον Ἰουδὶθ κεφ. 4. 2, κλ. εὐρίσκεται περιγραφή τις τῶν Ἐκβάτανων. Ὅμοιος εἰς τὸν Ἡρόδοτ. Α'. 98, ὅπου ἡ πόλις αὕτη ὀνομάζεται Ἀγβάτανα.

Ἡ Μηδία ὑπέκειτο εἰς τὴν Ἀσσυρίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς πρώτης αἰχμαλωσίας τοῦ Ἰσραήλ. Δ'. Βασ. 16. 29, Α'. Παρ. 6. 26. Τούτο δὲ εἶναι φανερόν, ἐπειδὴ οἱ αἰχμαλωτοὶ νικηθέντες παρὰ τῶν βασιλείων τῆς Ἀσσυρίας, ἐτέθησαν εἰς τὰς πόλεις τῆς Μηδίας. Ἐπὶ Οὐγγλᾶ Φελσᾶρ ὅμως οἱ Μῆδοι ἀπεστάτησαν, καὶ (κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, Α'. 98,) «ἀπωσάμενοι τὴν δουλοσύνην,